

Og ligestilling er målet. Nogle vil sige, at det er en utopi. Når vi ser på vores egen udvikling i det danske samfund, må vi sige, at den utopi i allerhøjeste grad er opnåelig. Det kræver selvfølgelig tid og hårdt arbejde, men det kan opnås.

Det, som jeg synes er vigtigst at tænke på i forbindelse med opfølgingskonferencen i år 2000, er at forsvare de vundne bastioner, det er at stå fast på de erklæringer og de vedtagelser, der kom frem efter kvindekonferencen i Beijing, og at sikre os, at der ikke bliver gjort anslag mod de landvindinger, der blev nået dér.

Der er desværre lande, hvor der stadig væk hersker fuldstændig ubeskrivelig dårlige forhold for kvinderne. Jeg har nævnt Afghanistan, man kan også tænke på Iran, hvor stening stadig væk er en straf, der anvendes over for kvinder. Det er meget vigtigt, at vi fra dansk side er med til at arbejde for, at disse forhold kan stoppe.

Det Radikale Venstre ønsker, at vi får en styrkelse af det internationale kvindearbejde, at vi får hjælp til udvikling gennem den ulandsbi-stand, vi giver, at vi får hjælp til, at vi hjælper kvinder til at blive selvstændige mennesker ved at sikre dem en uddannelse og økonomisk selvstændighed, og at vi sikrer dem mod at blive handlet med.

Derfor støtter vi også de initiativer, der er på internationalt plan for at hæmme, for at modvirke handel med kvinder, og vi ønsker at arbejde for hjælp til selvhjælp, dvs. også støtte til de frivillige organisationer, som kvinderne selv danner, og også dem, der er på internationalt plan, og som har til formål at hjælpe kvindeorganisationer i andre lande.

Alle disse elementer er indeholdt i forslaget til vedtagelse, og derfor støtter Det Radikale Venstre det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Må jeg sige til fru Elisabeth Arnold, der omtalte et ledigt standpunkt: Nu er det sådan, at det, som jeg opfattede lidt nedladende som det ledige standpunkt, rent faktisk er mit helt personlige standpunkt og selvfølgelig også Dansk Folkepartis standpunkt. Sådan er det, og fru Arnold vil vide det.

Det vil man se, hvis man slår lidt tilbage i de talrige debatter, vi har haft i den tid, jeg har siddet i Folketinget siden 1984, og hvor jeg hver gang selv har været ordfører. Det har jeg egent-

lig ment var det rigtige at jeg selv var, for det kunne jo være, fru Elisabeth Arnold eller andre måske troede, at hvis ikke jeg var det og ikke selv kom med de her synspunkter, så havde jeg nok ikke fået lov at fremføre mine synspunkter. Det her er mine synspunkter, og det er Dansk Folkepartis synspunkter. Indimellem har de jo også givet lidt øretæver, og sådan er det, men det gør ikke spor.

Må jeg så sige med hensyn til de forpligtelser, hvor fru Arnold mente, at vi skulle rejse rundt i verden på de her konferencer og drøfte ligestilling: Hvis man er så interesseret i det, så har jeg såmænd fuld respekt for de kvinder eller mænd, der gør det ad frivillighedens vej. Men at politikerkvinder med nogle års mellemrum deltager i en eller anden konference i et eller andet land, tror jeg simpelt hen ikke på. Det nytter ikke noget, og det viser de ordførertaler, der har været holdt her også. Det nytter ikke noget med alle de fine resolutioner, man vedtager.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til fru Pia Kjærsgaard: Jeg mener altså også det, jeg sagde.

Jeg havde ikke noget imod, at Fremskridtspartiet, undskyld Dansk Folkeparti mener det, de siger. Det er enhver politikers ret, ja, nærmest pligt at opføre sig på den måde, at det, man siger, mener man også. Jeg mener også, at vi skal være aktive internationalt for at fremme kvinders ligestilling.

Når fru Pia Kjærsgaard siger, at det ikke nytter noget, for det viser den her debat jo, er det forkert, for statistikken og tallene viser jo, at der er bevægelser i den rigtige retning, og derfor er det vigtigt, at vi fortsat er med for at presse på.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Jamen selvfølgelig er der bevægelse, og heldigvis for det. Tidens udvikling siger, at de forhold, som har været gældende i en periode, og som er uacceptable – nu er det problem, vi diskuterer her, kvindeundertrykkelse på meget forskellig vis – gudsketakovlovet bliver lettet for de kvinder. Det er jeg helt enig i at de skal, men jeg synes bare, at vi har så mange nære ting, som vi burde tage os af.

Når fru Elisabeth Arnold er så engageret, hvad jeg overhovedet ikke er i tvivl om at fru Arnold er, kan jeg godt undre mig over, at man